

Алфред Бестър
Ще почакате ли?

Хората продължават да пишат старомодни истории за сделки с Дявола. Вие знаете... сяра, заклинания и пентаграми, трикове, уловки и измами. Те не знаят за какво говорят. Магьосничеството на двадесети век е изкусно и модерно като музикалните кутии, автоматичните асансьори, телевизорите и всички останали съвременни постижения, които ви правят безпомощни и ви вбесяват.

Преди година ме уволниха от работа за трети път в рамките на десет месеца. Бях съкрушен до смърт. Реших да продам душата си на Дявола, но проблемът беше как да го намеря. Отидох в библиотеката и изчетох всичко по демонология и дявология. Но това бяха само приказки. Ако можех да си позволя скъпите съставки, които хората твърдяха, че биха задействали Дявола, изобщо нямаше да е нужно да си имам работа с него.

Бях затруднен, така че направих очевидното нещо – обадох се в „Бюро Знаменитости“. Отговори ми млад внимателен мъж.

– Можете ли да ми кажете, къде е Дявола? – попитах аз.

– Абонат ли сте на „Бюро Знаменитости“?

– Не.

– Тогава не мога да ви дам никаква информация.

– Мога да платя малка такса за един пункт.

– Ограничена услуга ли желаете?

– Да.

– Коя е знаменитостта, моля?

– Дяволът.

– Кой?

– Дяволът... Сатана, Луцифер... Дяволът.

– Момент, моля. – Гласът се върна след пет минути крайно отегчен.

– Съжалявам. Дяволът повече не е знаменитост.

И затвори. Направих нещо практично. Прегледах телефонния указател. На страница, украсена с реклама за ресторанта Сарди, намерих Сатана, Шейтгън, Карнейдж & Бейл, 447 Медисън Авеню, Джъдсън 3–1900. Телефонирах. Обади се млад женски глас.

– СШК&Б. Добро утро.

– Моля, може ли да ме свържете с господин Сатана?

– Линията е заета. Ще почакате ли?

Почаках и загубих десетцентовата монета.

Поспорих с оператора и загубих още една монета, но получих обещание за възстановяване на сумата в пощенски марки. Позвъних отново.

– СШК&Б. Добро утро.

– Може ли да ме свържете с господин Сатана? И моля ви, не ме оставяйте да вися на телефона. Обаждам се от...

Номераторът ме прекъсна и зазвъня. Заचाках. Монетният автомат зацъка предупреждаващо. Накрая линията се откри.

– Кабинетът на госпожица Хоган.

– Моля, може ли да ме свържете с господин Сатана?

– Кой се обажда?

– Той не ме познава. Търся го по лична работа.

– Съжалявам, но господин Сатана не е вече при нас.

– Бихте ли ми казали къде мога да го намеря?

Последва приглушена дискусия и после госпожица Хоган каза:

– Г-н Сатана работи сега за Бейолцебуб, Белиъл, Дявол & Оргия.

Потърсих фирмата в телефонния указател. 383 Медисън Авеню, Плаца 6–1900. Набрах номера. Обади се напевен металически глас:

– Номерът, който набирате, не работи. Проверете във вашия указател и наберете верния номер. Това съобщение е на запис.

Проверих в указателя. Той гласеше, Плаца 6–1900. Обадох се пак и отново получих същото записано съобщение.

Накрая се добрах до оператор-човек, който ми даде новия номер на Бейолцебуб, Белиъл, Дявол & Оргия. Позвъних им. Обади се млад женски глас:

– Б.Б.Д.О. Добро утро.

– Моля, може ли да ме свържете с господин Сатана?

– Кой?

– Господин Сатана.

– Съжалявам. При нас няма такава личност.

– Тогава дайте ми Бейолцебуб или Дявола.

– Един момент, моля.

Заचाках. Всяка половин минута тя отваряше моята линия достатъчно дълго, за да каже: – Продължавам да звъня на Дяв... – и прекъсваше преди да имам възможност да отговоря. Накрая млад женски глас каза:

– Кабинетът на господин Дявол.

– Мога ли да говоря с него?

– Кой го търси?

Дадох името си.

– Той е на друга линия. Ще почакате ли?

Заचाках. След двадесет минути отново се обади млад женски глас:

– Току-що отиде на извънредно заседание. Може ли да ви се обади

той?

– Не. Ще опитам пак.

Накрая, девет дни по-късно, успях да го хвана.

– Да, сър? Какво мога да направя за вас?

– Искам да си продам душата.

– Имате ли нещо на хартия?

– Какво имате предвид с „нещо на хартия“?

– Собствеността, мое момче. Продаваното. Не можете да очаквате, че Б.Б.Д.О. ще купи котка в чувал. Донесете вашето представяне. Секретарката ми ще ви даде час.

Подготвих едно представяне на моята душа и после се обадох на секретарката.

– Съжалявам. На почивка е. Обадете се след две седмици.

Пет седмици по-късно тя ми даде час. Отидох и чаках два часа в приемната на Б.Б.Д.О. Накрая бях въведен в ъглов кабинет, украсен с тексаски факли с неоново осветление. Дяволът се беше изтегнал в своето кресло и диктуваше на една Желязна лейди. Бе висок мъж с неискрения глас на началник пласмент от типа, който говори на висок глас в асансьора. Стисна ми искрено ръката и веднага прегледа моето представяне.

– Не е лошо – каза той. – Мисля, че ще свършим работа. Какво имате на ум? Обичайното ли?

– Пари, успех, щастие.

– Значи обичайното. Тук вече незабавно си уреждаме сметките. Б.Б.Д.О. гарантира пари, успех и щастие.

– За колко време?

– За нормална продължителност на живота. Никакви номера, мое момче. Взимаме нашите оценки от статистическите таблици. Импровизирано мога да ви кажа, че ви остават около четиридесет години. Точната цифра ще уточним по-късно в договора.

– Никакви номера, нали?

– Никакви номера. Обещавам ви.

– Гарантирате ли?

– Не само гарантираме услугата, но и настояваме да я вършим. Трябва да ни се обаждате за услуги два пъти годишно. В противен случай договорът се прекратява.

– Какъв вид услуги?

– Всякакъв. Лъскане на обувки, почистване на пепелници, водене на танцборки. Това може да бъде уточнено по-късно. Ще наредя на

нашия правен отдел да изготви договора. Кой ви представя?

– Имате предвид агент ли? Нямам такъв.

– Нямате агент? – Той бе смаян. – Мое момче, вие водите опасен живот. Бихме могли да ви одерем жив. Вземете си агент и му кажете да ни се обади.

– Да, сър. М-м-може ли... да задам един въпрос?

– Давайте.

– Какво ще ми се случи... а-ако договорът бъде прекратен?

– Наистина ли искате да знаете?

– Да.

– Не ви съветвам.

– Искам да знам.

Той ми показа. Приличаше на ужасно заседание с психоаналитик за вечни времена – едно безкрайно агонизиращо самообвинение. Беше ад. Бях потресен.

– Бих предпочел да ме измъчват свирепи демони – казах аз.

– Не могат да се сравнят с жестокостите на човека към самия него – каза той и се засмя. – Е, ще направим ли сделката?

– Да.

– Не забравяйте – предупреди ме той на вратата. – Защитете се. Вземете си агент. Най-добрият.

На трети март наех фирмата Сибил&Сфинкс. На 15 март телефонирах на С&С.

– О, да – каза г-жа Сфинкс. – Ще се разберем. Госпожица Сибил се споразумя с Б.Б.Д.О. за вас, но трябваше да отлети за Дома на мъртвите. Аз поех тази работа вместо нея.

Обадих се на 1 април. Г-ца Сибил каза:

– О да, имаше малко закъснение. Госпожа Сфинкс трябваше да отиде до Салем на репетиция. За изгаряне на вещици. Ще се върне другата седмица.

Обадих се на 15 април. Секретарят на г-ца Сибил ми каза, че има малко закъснение с напечатването на договорите. На 1 май от Сибил&Сфинкс ми казаха, че договорите са пристигнали и че техният правен отдел ги преглежда.

През юни трябваше да приема една черна работа, за да задържа тялото и душата заедно. Работих в отдела за надписи в един РТЦ. Най-малко веднъж седмично идваше документ за сделка с Дявола, който се подписваше, подпечатваше и доставяше преди първите реклами.

Веднъж видях Дявола да бърза по Парк Авеню. Отиваше на

конгрес. Заговорих го, но той изобщо не си спомни за мен.

През юли договарянията спряха. Всеки бе в отпуска. През август всички бяха в чужбина на някакъв фестивал на черната магия. През септември Сибил&Сфинкс ме повикаха в техния офис за подписване на договора. Той бе дълъг 37 страници и изобилстваше с вмъкнати корекции и добавки. В полето на всяка страница бяха отпечатани по половин дузина мънички квадратчета.

– Само ако знаете каква работа падна по този договор – казаха ми със задоволство Сибил&Сфинкс.

– Не е ли твърде дълъг?

– Всички неприятности идват от късите договори. Поставете инициалите си във всяко квадратче и подпишете последната страница на всичките шест копия.

Когато свърших, не почувствах никаква разлика. Очаквах да горя от пари, успех и щастие.

– В сила ли е вече сделката? – попитах аз.

– Не, докато не подпише *той*.

– Не мога да издържа още дълго.

– Ще ви го изпратим по куриер.

Почаках седмица и после телефонирах.

– Пропуснали сте инициалите си в едно от квадратчетата – казаха ми те.

Отидох в офиса им и ги поставих. След седмица се обадох пак.

– Сега *той* е пропуснал да си постави инициалите в едно от квадратчетата – казаха ми този път.

На 1 октомври получих специално изпратен пакет и препоръчано писмо. Пакетът съдържаше подписан и подпечатан договор между мен и Дявола. Най-после можех да бъда богат преуспял и щастлив. Препоръчаното писмо беше от Б.Б.Д.О. и ме информираше, че поради моят пропуск да спазя клауза 27-А от договора, последният се счита за прекратен и аз трябваше да бъда прибран в удобно за тях време. Изтичах до Сибил&Сфинкс.

Клауза 27-А изискваше от мен да ползвам услугите на Дявола поне веднъж на всеки шест месеца.

– На коя дата е сключен договора? – попитаха Сибил&Сфинкс.

Погледнахме. Договорът датираше от 1 март, когато за пръв път разговарях с Дявола в неговия кабинет.

– Март, април, май... – започна да брои на пръсти г-ца Сибил. – Правилно. Изминали са седем месеца. Сигурен ли сте, че не сте искали

някаква услуга?

– Как бих могъл? Нямах договор.

– Ще видим тази работа – каза мрачно г-жа Сфинкс. Тя се обади на Б.Б.Д.О. и води оживен спор с Дявола и неговия правен отдел. После затвори. – Той каза, че сте сключили сделката на 1 март – съобщи тя – и е бил готов честно да изпълнява своята част от нея.

– Откъде бих могъл да зная? Нямах договор.

– Нищо ли не сте искал?

– Не. Чаках договора.

Сибил&Сфинкс телефонираха на своя правен отдел и представиха случая.

– Трябва да се реши чрез арбитраж – казаха от правният отдел и обясниха, че на агентите е забранено да стават адвокати на своите клиенти.

Наех правната фирма Магъосник, Вълшебник, Шаман, Доузер & Хаг (99 Уот стрийт, Ексчейндж 3–1900) да ме представлява пред Арбитража. Те поискаха такса \$200 плюс 20% от ползите на договора. Бях успял да спестя едва \$34 по време на работата си в отдела за надписи. Те се отказаха от таксата и продължиха с подготовката си за арбитража.

На 15 ноември РТЦ ме понижи в длъжност и аз сериозно замислях самоубийство. Спря ме само факта, че душата ми бе изложена на риск в арбитража.

Случаят бе разгледан на 12 декември пред трима арбитрари и това отне цял ден. Казаха, че ще ми изпратят решението по пощата. Почаках една седмица и телефонирах на Магъосник, Вълшебник, Шаман, Доузер & Хаг.

– Не са работили заради Коледните празници – казаха ми те.

Телефонирах на 2 януари.

– Един от тях не е в града.

Телефонирах на 10 януари.

– Той се върна, но другите двама не са в града.

– Кога ще получа решението?

– Това може да отнеме месеци.

– Какви мислите, че са моите шансове?

– Ами, никога не сме губили дело.

– Това звучи много добре.

– Но винаги може да има първи път.

Това прозвуча твърде лошо. Уплаших се и реших да се подсигурия срещу загуба. Направих най-разумното. Започнах да преглеждам

Ще почакате ли?

телефонния указател, докато не намерих Серафим, Херувим и Ангел, 666 Пето Авеню, Темплетън 6–1900. Телефонирах им. Обади ми се млад женски глас.

- Серафим, Херувим и Ангел. Добро утро.
 - Моля, може ли да ме свържете с господин Ангел?
 - Той е на друга линия. Ще почакате ли?
- Аз все още чакам.

КРАЙ

© 1959 Алфред Бестър
© 1999 Григор Попхристов, превод от английски

Alfred Bester
Will You Wait?, 1959

Сканиране, разпознаване и редакция: moosehead, 2009

Издание:

Златните буболечки, SF Трилър 31
ИГ „Неохрон“ и ИК „Орфия“, 1999

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11204>]